

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martiny Weissové ve věci

žalobkyně

K. T.

zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalované

**Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech
pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2017, č. j. MV-113549-3/SO-2015

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 8. 6. 2015, č. j. OAM-28113-24/DP-2012, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zastavení řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve v obecné rovině namítala, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Dále vytkla žalované, že nezjistila dle § 3 správního řádu skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevypořádala žádnou odvolací námitku. A obě správní rozhodnutí měla za rozporné s § 87 zákona o pobytu cizinců a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.
3. Za zásadní žalobní námitku označila nesprávné posouzení důvodu pro zastavení řízení v dané věci, jímž bylo nedoložení veškerých zákonem požadovaných náležitostí k žádosti. Vysvětlila, že prvostupňový orgán byl povinen vyzvat ji k odstranění vad žádosti a určit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobkyně byla přesvědčena, že takováto výzva měla být učiněna kvalifikovaným způsobem tak, jako stanovení lhůty k nápravě. Výzvu proto bylo zapotřebí provést formou usnesení a nikoli pouhým přípisem.
4. Dále namítala nesprávné a nedostatečné vypořádání žalovaného s odvolací námitkou nepřiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí. Poukázala na to, že kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců jsou toliko minimální množinou aspektů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí. Žalobou napadenému rozhodnutí vytkla, že se nevypořádalo ani s veškerými aspekty stanovenými zákonem. Rovněž tak nesouhlasila s tím, že správními orgány nebyla vyzvána k vyjádření se k jednotlivým aspektům přiměřenosti rozhodnutí.
5. Žalobkyně navrhla soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 5. 10. 2017 odmítla veškeré žalobní námítky a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaná navrhla soudu, aby žalobu zamítl.
8. Na ústním jednání právní zástupkyně žalobkyně setrvala na svém procesním stanovisku a zopakovala podstatné žalobní body. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 142/2011 zdůraznila, že správní orgány jsou povinny zkoumat přiměřenost svých rozhodnutí a jejich dopady do rodinné a osobní sféry účastníků i v případech zastavení řízení. Upozornila, že v dané věci nebyla zohledněna skutečnost, že žalobkyně pečuje o tři vnoučata.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

9. Žalovaná na ústním jednání rovněž setrvala na svém procesním stanovisku a odkázala na vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedla, že aktuální judikatura správních soudů ohledně povinnosti zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců zastává opačný právní názor, než který prezentovala právní zástupkyně žalobkyně na jednání, a to, že správní orgány nejsou povinny zkoumat přiměřenost svých rozhodnutí a jejich dopady do rodinné a osobní sféry účastníků v případech rozhodování o zastavení řízení.

III.

Obsah správního spisu

10. Žalobkyně podala dne 16. 5. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobkyně k žádosti přiložila pouze plnou moc svého právního zástupce.
11. Výzvou ze dne 23. 5. 2012 byla žalobkyně vyzvána ve lhůtě 30 dnů k odstranění vad žádosti, mimo jiné k předložení fotografie, cestovního dokladu, dokladu o zajištění ubytování, dokladu o cestovním zdravotním pojištění, doklad o zápisu do příslušného rejstříku, doklad potvrzující úhrnný měsíční příjem cizince, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných nedoplateků jejích a společnosti, které je členkou a potvrzení finančního úřadu o neexistenci splatných nedoplateků jejích a obchodní společnosti, v níž je žalobkyně statutárním orgánem či členem. Zároveň bylo řízení ve věci usnesením ze dne 23. 5. 2012 přerušeno. Obě písemnosti byly žalobkyni doručeny dne 29. 5. 2012. Žalobkyně předložila dne 12. 6. 2012 fotografii, průkaz VZP a cestovní doklad; dne 21. 6. 2012 výpis z obchodního rejstříku a smlouvu o podnájmu bytu; dne 16. 1. 2013 potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o neexistenci splatných nedoplateků jejích a společnosti; dne 27. 8. 2014 doklad o zajištění ubytování, výpis z katastru nemovitostí a smlouvu o nájmu bytu.
12. Usnesením ze dne 17. 11. 2012, č. j. OAM-28113-9/DP-2012, prvostupňový orgán žalobkyni k její žádosti prodloužil lhůtu k odstranění vad žádosti, a to do 10 dnů ode dne převzetí usnesení.
13. Správní orgán I. stupně vydal dne 8. 6. 2016 rozhodnutí, kterým dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavil řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, neboť nedoložila zákonem požadované dokumenty, a to potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že jak žalobkyně, tak obchodní společnost či družstvo, ve kterém je žalobkyně statutárním orgánem či členem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále; potvrzení finančního úřadu o tom, že jak žalobkyně, tak obchodní společnost či družstvo, ve kterém je žalobkyně statutárním orgánem či členem, nemá vymahatelné nedoplatky.
14. O odvolání žalobkyně, jehož obsah je obdobný podané žalobě, rozhodla žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdila. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se zcela ztotožnila se skutkovými a právními závěry prvostupňového orgánu. Upozornila, že ze správního spisu sice zjistila, že potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále bylo žalobkyní doloženo dne 5. 9. 2012. Konstatovala

však, že uvedené pochybení nemá vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí, jelikož žalobkyně nedoložila další požadované náležitosti. Žalovaná k výtce neformálnosti výzvy k doložení chybějících náležitostí konstatovala, že správní orgán řádně vyzval žalobkyni k odstranění vad žádosti, byť pouhou výzvou dle § 45 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně tedy mohla dle § 36 odst. 1 správního řádu dokládat chybějící doklady k žádosti až do vydání rozhodnutí ve věci. Lhůta k nápravě vad se jí tím *de facto* prodloužila. Žalovaná zdůraznila, že žalobkyně byla ve výzvě poučena jak o tom, v čem je spatřována vada její žádosti, tak o tom, jak ji zhojit. Žalobkyně však dosud chybějící doklady nedoložila. K druhé odvolací námitce týkající se nesprávné aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců žalovaná poukázala na procesní charakter prvostupňového rozhodnutí. A vysvětlila, že takovýto charakter rozhodnutí znamená, že správní orgán není povinen zkoumat přiměřenost jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince.

IV. Posouzení žaloby

15. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Žaloba není důvodná.
17. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
18. Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
20. Žalobkyně předně namítala, že výzva k odstranění vad a stanovení lhůty k jejich nápravě byla prvostupňovým orgánem učiněna nesprávným způsobem, a to pouhým přípisem. Soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2016, č. j. 7 Azs 123/2016-35, kde Nejvyšší správní soud v bodě [26] posuzoval náležitosti výzvy k odstranění vad žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, a to následovně: *„Nedůvodná je i námitka stěžovatelky, že ministerstvo vydalo výzvy k odstranění vad v rozporu se zákonem, neboť neměly formu usnesení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že taková výzva nemusí splňovat formální podobu usnesení. V rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015 - 37, zdejší soud uvedl, že „Podle § 76 odst. 1 správního řádu totiž správní orgán rozhoduje usnesením v případech stanovených zákonem. Ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu ovšem pro výzvu k odstranění vad žádosti formu usnesení nepředepisuje, a nemohlo by tudíž zakládat povinnost správního orgánu usnesení vydávat. Nic na tom nemění ani díkce § 39 odst. 1*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

správního řádu, vztahující se ke lhůtám pro provedení úkonu. Toto ustanovení totiž nelze vykládat v tom smyslu, že správní orgán musí při stanovení jakékoli lhůty použít vždy usnesení.“ Ministerstvo proto nepochybovalo, když stěžovatelku vyzvalo k odstranění vad její žádosti přípisem, ve kterém jí stanovilo přiměřenou lhůtu k předložení dokladu. V obou výzvách stěžovatelku rovněž zřetelně poučilo, že v případě nedoplnění náležitosti bude řízení zastaveno. Stěžovatelka tedy byla zcela určitým způsobem zpravena o tom, které náležitosti žádosti správní orgán dosud postrádá a též o následcích nedoplnění žádosti.“ Ke shodnému právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 1. 2017 č. j. 10 Azs 206/2016 – 48.

21. Rovněž tak soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26, dle kterého: „*[...]stěžovatel měl právo na to, aby ho správní orgán vyzval ke splnění povinnosti doplnit jeho žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky o nezbytné podklady tak, aby bylo jednoznačné, jaké listiny má předložit. Výzva ke splnění povinnosti přitom měla být formulována takovým způsobem, aby jí průměrný adresát veřejné správy porozuměl a mohl na ni podle své vůle reagovat (vyhovět jí, anebo i rezignovat na splnění uložené povinnosti, poučen o následcích, jež to bude mít).*“.
22. Soud tedy uzavírá, že konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu jednoznačně stanoví, že výzva k odstranění vad žádosti, nemusí splňovat formální podobu usnesení, plně postačí, pokud je žadatel k odstranění vad žádosti vyzván přípisem, jenž obsahuje přiměřenou lhůtu k předložení dokladu a poučení o následcích neodstranění nedostatků. Přičemž výzva ze dne 23. 5. 2012 obsahuje jak výčet konkrétních dokumentů podstatných pro řízení, které měly být v určené lhůtě doloženy, tak jednoznačná poučení pro případ jejího neuposlechnutí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně jejímu obsahu porozuměla, neboť jednotlivé písemnosti v průběhu řízení dokládala. Uvedené závěry lze přitom v plném rozsahu vztáhnout i k namítanému pochybení při stanovení lhůty ke splnění povinnosti, kterou rovněž tak nebylo třeba stanovit ve formě usnesení a která byla ve výzvě stanovena zcela srozumitelným způsobem. Lhůta stanovená prvostupňovým orgánem ve výši 30 dnů byla i svou délkou určena zcela přiměřeně k požadavku doložení potřebných dokladů. Navíc tato lhůta byla žalobkyni v průběhu řízení prodloužena. Současně měla žalobkyně reálnou možnost výzvě vyhovět, neboť od podání žádosti do dne vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplynuly téměř čtyři roky.
23. Dále žalobkyně v žalobě nesouhlasila s absencí úvah správních orgánů o přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud zdůrazňuje, že správní orgány nejsou povinny v každém rozhodnutí týkajícím se pobytového statutu cizince tuto přiměřenost zkoumat. Soud odkazuje především na právní větu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, která zní: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*“.
- Rovněž tak Nejvyšší správní soud v bodě [23] rozhodnutí konstatoval, že „*Nelze souhlasit se závěrem, že dle § 174a zákona o pobytu cizinců by se měla přiměřenost dopadů posuzovat u každého rozhodnutí dle tohoto zákona. Nelogičnost požadavku na posuzování přiměřenosti u*

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

každého takového rozhodnutí je nejvíce patrná zejména u těch rozhodnutí, která jsou vydávána na žádost samotného cizince, např. zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 77 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců či zrušení povolení k trvalému pobytu na žádost cizince dle § 87l odst. 2 daného zákona.“ V bodě [24] rozhodnutí Nejvyšší správní soud v obecné rovině konstatoval, že povinnost správních orgánů řádně zkoumat přiměřenost dopadu jejich rozhodnutí na rodinný a soukromý život účastníka vyplývá z příslušných zákonných ustanovení vztahující se na dané rozhodnutí „Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“).“ A zároveň v bodě [28] rozhodnutí Nejvyšší správní soud vypočetl dva konkrétní případy, u nichž se přiměřenost rozhodnutí posuzuje „U rozhodnutí o vyhoštění to bylo stanoveno v § 119a odst. 2 a v § 120 odst. 3 (nyní jde o § 120 odst. 4). Čl. 6 odst. 1 směrnice 2003/109/ES se zabývá zamítnutím přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta z důvodu veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti. Tomu v českém právním řádu odpovídá rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. e) do 31. 10. 2010], nebo z důvodu, že cizinec závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo ohrozil bezpečnost jiného členského státu Evropské unie [§ 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců; resp. písm. f) do 31. 10. 2010]. Zmíněná rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je možno vydat jen „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“, jak vyplývá z § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (bylo tomu tak i ke dni 31. 12. 2010).“ (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č.j. 10 Azs 206/2016-48, ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47 nebo ze dne 10. 5. 2017, č.j. 7 Azs 86/2017-33)

24. Dále soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017 č.j. 10 Azs 206/2016 – 48, v jehož v části III. D., bodě [41] je uvedeno následující: „Judikatura specifikovala, že přiměřenost dopadů nemůže být řešena v případech, kdy bylo řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu zastaveno a o žádosti nebylo meritorně rozhodováno (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2016, čj. 1 Azs 108/2016-41, bod 22). V obdobné kauze, jako je nyní posuzovaná věc, zdejší soud dovodil, že „to byl totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno“ (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2016, čj. 2 Azs 76/2015-24, bod 35). Správní orgány ani krajský soud se nemohly zabývat věcnou stránkou žádosti (srov. bod [23]). Proto nepochybily, pokud se nezabývaly ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života stěžovatelky.“
25. Soud naopak nesdílí názor právní zástupkyně žalobkyně, která na ústním jednání odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 – 62, s tím, že z něj jednoznačně vyplývá povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost svých rozhodnutí a jejich dopady do rodinné a osobní sféry účastníků i v případech zastavení řízení. Ve věci sp. zn. 7 As 142/2011 bylo přezkoumáváno zastavení řízení o žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny, a to pro opožděnost této žádosti. Nejvyšší správní soud zde akcentoval, že účelem pobytu žadatelky bylo její

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

sloučení s manželem, který na území České republiky podnikal a zabezpečoval veškeré administrativní záležitosti rodiny, ale v době, kdy měla být podána její žádost o prodloužení pobytu, byl nemocný. Tyto důvody pak Nejvyšší správní soud považoval za důvody na vůli žadatelky nezávislé a bránící jí v podání žádosti v zákonné lhůtě. Proto Nejvyšší správní soud shledal, že by bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žadatelky, kdyby bylo řízení o její žádosti zastaveno. V nyní projednávané věci se však jedná o skutkově zcela odlišnou situaci. Nadto i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí akcentoval, že: „[u]vedené závěry nelze v žádném případě paušalizovat. Není možné obecně říci, že důvody, které brání včasnému podání žádosti, na straně manžela cizinky budou vždy svědčit také cizince samotné. V dané věci byl tento závěr učiněn s ohledem na specifické okolnosti případu a skutečnost, že důsledky zastavení řízení o žádosti stěžovatelky by za těchto okolností byly ve vztahu k důvodům pro zastavení řízení neproporcionální.“ Tedy v nyní posuzované věci žalobkyně nežádala o povolení k pobytu za účelem sloučení s rodinným příslušníkem, nýbrž za účelem výkonu podnikání, tudíž se od ní oprávněně očekávalo řádné administrativní vyřízení veškerých formalit s žádostí spojených. A dále žalobkyně během poměrně dlouhotrvajícího prvostupňového řízení bezdůvodně nevyvinula potřebnou aktivitu, když nedoložila veškeré zákonem požadované dokumenty, čímž správnímu orgánu I. stupně nedala jinou možnost než řízení o její žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24).

26. Soud s ohledem na výše uvedenou judikaturu konstatuje, že správní orgány se ve svých rozhodnutích zcela správně zaměřily toliko na posouzení, zda byla zákonem o pobytu cizinců dána povinnost zabývat se otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně. V dané věci žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Nastane-li jakákoli skutečnost předvídaná v § 66 odst. 1 správního řádu, správní orgány jsou povinny o zastavení řízení bez dalšího rozhodnout. Úvaha správních orgánů o přiměřenosti zásahu usnesení o zastavení řízení do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny tak nebyla na místě, jelikož správní orgány nemohly rozhodnout jinak, než řízení usnesením zastavit. Naopak provedení úvahy správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí v dané věci by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie řízení. Soud tak posoudil námitku žalobkyně týkající se absence posouzení přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou a žalobou napadené rozhodnutí má za přezkoumatelné.
27. Námitku žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu a je rozporné s § 87 zákona o pobytu cizinců a § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu soud považuje za ryze obecně formulovanou, jelikož žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně tyto rozpory spatřuje. Soud proto rovněž v obecné rovině konstatuje, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé úvahy žalované, kterými se řídila při hodnocení a výkladu právních předpisů, tedy i důvody, pro které se ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, který zastavil řízení o žádosti žalobkyně. Soud tak považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za řádné a v souladu se správním řádem, přičemž za dostatečné soud považuje i posouzení věci a vypořádání odvolacích námitek žalovanou. Taktéž skutkový stav byl v dané věci řádně zjištěn, jelikož pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí stačilo pouhé zjištění o nedoložení veškerých zákonem stanovených dokladů. Prvostupňový správní orgán za této situace správně zastavil řízení usnesením dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. K výtce žalobkyně, že správní orgány rozhodly v rozporu s § 87 zákona o pobytu cizinců, soud

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

upozorňuje, že uvedené zákonné ustanovení nelze v případě žalobkyně narozené v roce X. vůbec použít, jelikož jím se umožňuje pobyt na území cizincům mladším 18 let svěřených do náhradní výchovy rozhodnutím příslušného orgánu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. února 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.